

Nataliia Syzonenko

CYCLE "UNDER ETERNAL SKY" BY V. SHEVCHUK AS METATEXT

The article analyses the cycle "Under Eternal Sky" by V. Shevchuk as metatext. The subject of the author's reception is the life and heritage of Socrates, H. Skovoroda, L. Tolstoi, M. Gandhi. Integrity of metatext functioning is ensured with dialogue system dominant — philosophical and aesthetic principle of nonviolence. Author's intentions are aimed at procreation of new knowledge in the reader — cultural and historical continuity of the philosophy of nonviolence and its universality. It is revealed that the system dominant ensures the completeness of author's statements and makes clear textual dialogue of the cycle, and declared philosophical attitudes of thinkers from different periods. It is proved that the main forms of intertextuality of the cycle are allusion and reference.

Key words: *intext, intertext, metagenre, metatext, system dominant, philosophy of nonviolence.*

УДК 821.161.2

Ліна Стороженко

«ЗА ВІКНОМ ШУМИТЬ ЧИ СТЕП, ЧИ МІСТО...»: АНТИТЕЗОВІ МОТИВИ У ПОЕЗІЇ БОРИСА ТЕНЕТИ

У статті окреслено антитезові мотиви «місто» — «село / степ» у поетичному доробку представника Розстріляного відродження Бориса Тенети. Розглянуто своєрідність авторського світовідчуття та відтворення поетом урбанізованого соціуму та сільських символів. З'ясовано, що окреслені мотиви — це не тільки історична та культурна реальність, а й об'єкт естетичного сприйняття, що вимагає різних підходів до тлумачення його суті, проблем, образів, місця людини у ньому.

Ключові слова: *місто, урбанізований соціум, степ, образ, символ, мотив.*

Новітні світоглядно-філософські та мистецькі тенденції першої третини ХХ ст. зумовлюють модерністський характер у творчості тогочасних митців, появу нових тем та образів, серед яких домінантним є мотив міста як невід'ємної частки культури та історії суспільства. Починаючи з кінця ХІХ ст., європейські філософія та соціологія збагачуються низкою нових урбаністичних концепцій, виникнення яких зумовлене не стільки бурхливим зростанням міст, промисловості й потребами в робочій силі, що слугувало масовому відтоку населення з сільської місцевості, скільки еволюцією свідомості, що виявляла тяжіння до іншого рівня культурного буття, утвердження нового типу особистості, що відзначається прагненням створювати власний простір, традиції й цінності. Саме цей період характеризується завершенням процесу формування людської свідомості, що зазнала змін в умовах міського середовища, її трансформацією в культурний архетип, коли в образі міста зливаються крайні межі свідомості «я» і «буття».

Поряд із вивченням просторової організації, історії, соціології та психології міста відповідно до модерних світових тенденцій, українське письменство дедалі частіше звертається

до художнього відображення міста як соціокультурного феномену, «акценти все очевидніше зміщуються на урбаністичну тематику» [1, 154].

Як слушно зауважує С. Павличко: «В українській літературі з її закомплексованістю на природній сільській людині, звернення до міста відбувалося особливо повільно й невпевнено. Мовно й соціально місто завжди було ворожим українцю» [7, 207]. Передусім це пов'язано з соціально-історичними чинниками, адже процес урбанізації в Україні розпочався лише наприкінці ХІХ ст. й особливо активізувався в першій третині ХХ ст.

Саме на цей час припадає і творче життя Бориса Тенети (1903–1935 рр.). Його невеликий за обсягом поетичний доробок є своєрідним художнім явищем, в якому органічно поєднані дві тенденції — традиційна (реалістична) і новаторська (модерна). Остання розглядається в ракурсі актуалізації мотивів, популярних у тодішній західноєвропейській літературі. Чільне місце серед них займає саме феномен урбанізованого соціуму, його репрезентація та впливи на сприйняття людиною дійсності. Як влучно зауважує С. Павличко, «у європейських літературах урбанізм, як відомо, асоціюється з модернізмом» [7, 206]. Підтвердження цієї тези знаходимо і в студіях Я. Цимбал.

Аналізуючи проблему міста, дослідниця зазначає, що *«щеплення урбанізму в українській літературі справді було і тривалим, і болісним. <...> Попри двозначне ставлення до міської культури, попри одночасні любов і ненависть до неї, в українській літературі урбанізм, як і скрізь в Європі та світі, означав модернізм»* [17]. Такої ж думки дотримуються Р. Мовчан [5, 394] та В. Фоменко [16].

Звернення Бориса Тенети до таких мотивів, як віддзеркалення епохи песимістичних настроїв, неприйняття нової жорстокої моралі, де людина втрачає свою значущість та індивідуальність, не випадкове ще й тому, що власне світовідчуття письменника співзвучне тривожним національним настроям, зумовленим складною добою першої третини минулого століття та передчуттям неминучих історичних катаклізмів.

Ще одним суттєвим фактором апелювання до урбаністичної проблематики вважаємо факти з біографії митця: Тенета народився і виріс у сільській місцевості, середовищі, опозиційному до міста. Як констатує А. Лейтес, для більшості українських урбаністів *«місто — друга, а не перша батьківщина, місто — об'єкт дитячих мрій, а не об'єкт дитячих споглядань. Це й поклато свою печатку на їхні міські мотиви»* [4, 28].

Місто є не просто *«темою, топосом чи типом пейзажу. Місто є символом певного типу свідомості як автора, так і його героя»* [7, 206]. Підтвердженням цієї тези є художні тексти Бориса Тенети. Мотив міста, яскраво представлений у прозі («Гармонія і свинушник», «Голод», «Місто» та ін.), знаходить своє відображення й у не чисельних, проте змістовно якісних, поетичних творах митця.

У поезії «Немає слів...» автор чітко окреслює картину сприйняття міста ліричним героєм, у якого урбанізований соціум відібрав можливість насолоджуватися життям, бо:

*Хто хоч на мить в сталеві очі міста
Поглянув, прагнучи і бур, і боротьби,
Життя того, як порване намисто,
Не позбирать на брукові в юрбі* [12].

Сприйняття міста як пастки стимулює до боротьби за власне «я», підкреслює внутрішнє протистояння ліричного героя — прагнення і відчуття ним змін стає кінцем його морального існування. У цьому вбачаємо ознаки екзистенціальності у поезії Бориса Тенети: усвідомлення власного «я», свого місця в соціумі, що дає змогу відповідати за результати власного вибору та вчинків; відображення жорстокості абсурдного світу; осягнення абсурдності сучасного буття через минуле.

Поет *«співає гімн лякові й жахові перед містом»* [6, 180], однак прагнення ліричного героя жити у великому соціумі поступово перемагає

і створює специфічні стосунки між ним і містом. Глибина безвиході, психологічної самотності ліричного персонажа в урбанізованому соціумі криється у ньому самому, він не може її позбутися. Внаслідок роздумів, оцінки власних можливостей він намагається з вершин своєї свідомості оцінити свій «випадок», де не він «підкорює» місто, а місто його:

*А у місті дні такі розбиті,
А любов'ю всі торгують тут.
Я не марю вже степовим літом,
Я забув про косу золоту* [10].

Ліричний герой тужить за неможливим минулим, уособленим у життєдайній силі степу, яка поступово зменшувалась після його приїзду до міста. І тільки сни допомагають повернутися та знову стати *«рудим і диким, І таким бентежним, як колісь»* [10].

Місто тут — цілісний, завершений естетичний образ, сприйняття й усвідомлення якого загострюється у пограничному, перехідному стані свідомості ліричного героя. Борис Тенета, віднайшовши власний стиль відображення дійсності та проблем розвитку особистості у русі урбанізаційних процесів, прагне показати зміни, що відбуваються у світосприйнятті героя, відзначаючи безпосередньо провідну роль міста у цьому процесі:

*Не прийду я, інша загадкова
В очі глянула, і ти уже не та,
Бо вона коха по городському...
Я забув про тебе і жита* [10].

Подібні інтенції спостерігаємо і в поезії «Ти сидиш в задимленій кімнаті...». Використовуючи специфічні міські «пейзажі», поет підкреслює дисгармонійність внутрішнього стану ліричного героя, його моральну нівеляцію:

*На столі брудне розлите пиво,
Я дивлюсь на тебе із кутка — <...>
Так сиджу і крізь туман дивлюся,
Пиво п'ю, ковтаю матюки,
А у темному запльованому люстрі
Під очима бачу синяки...* [13, 7].

Міське середовище як соціокультурне явище формує відповідний соціально-психологічний тип особистості, наділений своєрідною раціональністю. Міський житель реагує здебільшого розумом, а не почуттями. Таким чином, виникає процес зворотності світосприйняття, внаслідок чого духовне життя забарвлюється прагматизмом і розрахунком, що призводить до збайдужілості та духовної збіднілості. У поета місто є не тільки осередком культурних та історичних зрушень, а й об'єктом естетичного

сприйняття. У такому сенсі уявлення про урбаністичний мотив виходить за межі розуміння власне простору, і трансформуючись в нову сутність, що породжує новий екзистенціальний простір та цінності, становить собою метапросторовий образ.

Беручи за основу психологічний та соціологічний аспекти, Г. Зіммель розглядає процес становлення, розвитку та буття людини в урбаністичному середовищі і приходиться до висновку, що «велике місто <...> створює досить складні психологічні умови, які вимагають більшої затрати свідомості» [2, 315]. Дотримуючись цієї думки, констатуємо, що психологія «урбанізованих» ліричних героїв Бориса Тенети зазнає особливого трагізму, у їхній свідомості не можливе гармонійне поєднання минулого з сьогоденням, майбутнім:

*І хоча мені приснились знову
Степ, заводи і далекий гай,
Не вернуть нам тихої розмови...
Ти-ж мене тепер не виглядай [10].*

Поет вкотре доводить, що місто та все, що знаходиться у ньому, не виправдовують обнадійливих сподівань, а несуть негативні емоції. Показовим у характеристиці урбанізованого соціуму є художнє протиставлення міста периферійним сільським пейзажам, як втіленню істинного, духовного:

*Не до діла скучив за своїми
Махряком і сіном запашним...
Сонце б'є хвостами золотими
І у небо синій лине дим...
Маки там, а за парканом — рожі,
Далі — степ, дорога і загати... [15].*

Опозиція мотивів «місто» — «село» знаходять своє відображення у більшості поезій Тенети. Це дає підстави стверджувати, що художній світ поета, апельований до світоглядних констант модернізму, глибоко закорінений у рідне середовище, органічно пов'язаний з українською історією й культурою.

Сільський мотив у Бориса Тенети репрезентований образом степу. На думку С. Кримського, саме степ належить до групи українських національних символів, які визначають особливості етноментальної самобутності українців [3, 80]. Знаковий для української історії й менталітету топос степу, що концентрує в собі підвищену сакральність, у контексті поетичного доробку корінного степовика Тенети набуває вираження і знаходить художнє вираження визначального націософського образу України. У цьому сенсі особливого значення набуває з'ясування авторської концепції поетики степу та варіантів осмислення мотиву-образу.

Поетичний степ митця приваблює насамперед своєю антропоморфністю. Він та все, що його

оточує, ніби оживає, одухотворюється у сприйнятті ліричним героєм, який відчуває його красу і внутрішню поезію:

*Там у степах забрунькувала вишня,
І на Дніпрі сльозою вкрився лід.
Там по степах... <...>
У сивім ковелі ховає сонце вії
І в позолоті очерет горить... [9].*

У поета немає розгорнутих степових описів, радше, це пейзажні штрихи, насичені глибокою змістовністю. Водночас Борис Тенета намагається уникати схематизму зображеного:

*Піду, піду, де ранком сивина
Поволі пада на змарніле літо,
Де в світлі соняшнім немає вже вина,
А степ важучими снопами вкрито... [11].*

Автор, уважний до деталей і внутрішнього світу своїх персонажів; він робить певне спостереження щодо розуміння мотиву українського степу як місця для позитивних екзистенціальних переживань:

*Знов мені приснилися сьогодні
І степи далекі, і яри,
І грози липневої безодні... [10].*

Степ, представлений психоемоційними станами, ототожнюється у поезіях митця із тим найкращим, що відбувається в житті його персонажів. Тільки в степу ліричний герой знаходить відчуття повної гармонії і захищеності. Саме степ уособлює той міфічний простір, де ліричне «я», перебуваючи в стані піднесеного самозаглиблення, медитує, живе. Відтак розуміємо цей мотив-образ як метафору життя.

У художньо-поетичному світі Тенети степ — це мала батьківщина, оаза духовності, що наповнює життя. Семантично тотожними йому є художньо-естетичні образи землі, поля, луку, жита. Сільське походження поета не могло не позначитися на формуванні його художньої картини світу. Тенетині дитинство і юність пройшли у степовій Україні, тому цілком природно, що польові пейзажі вдало доповнюють авторський задум його поезій:

*Не до діла скучив за своїми
Махряком і сіном запашним...
Сонце б'є хвостами золотими
І у небо синій лине дим... <...>
Маки там, а за парканом — рожі,
Далі — степ, дорога і загати [15].*

Мотив степу, зумовлений автобіографічними чинниками, постає своєрідним втіленням націєзорієнтованої художньої свідомості поета.

Увираженням авторської позиції є й фольклорні степові мотиви, сублімовані в образ рідного краю:

*Засміялася, озирнулася
В рівний степ.
Так зустрілися, так віталися
Ти і я.
І в очей та уст питалися,
Як ім'я [14].*

На думку М. Степико, найбільш адекватне вираження проблеми осягнення історичного буття народу як етноознаки простежується

саме в поетичній творчості митця [8, 180]. Погоджуючись із цією тезою, зауважимо, що саме присутність знакового для світогляду і поетичної спадщини Бориса Тенети мотиву степу, конотованого з життям, природністю, вічністю і гармонією, у поєднанні зі складною, філософськи насиченою темою міста, дають можливість говорити про архетипність досліджуваних мотивів. Рецепція архетипів видається особливо актуальною, оскільки виникнення самої теорії архетипів тісно пов'язане з розвитком європейської філософської думки першої третини ХХ ст. та модернізму в цілому.

ДЖЕРЕЛА

1. Агеєва В. Координати урбаністичного простору / В. Агеєва // Кур'єр Кривбасу. — 2006. — № 198. — С. 154–163.
2. Зіммель Г. Великі міста і духовне життя / Г. Зіммель // Незалежний культурологічний часопис «І». — 2003. — № 29. — С. 315–325.
3. Кримський С. Архетипи української культури / С. Кримський // Вісн. НАН України. — 1998. — № 7–8. — С. 74–87.
4. Лейтес О. Наш літературний урбанізм: літ.-критич. нотатки / О. Лейтес // Культура і побут. — 1927. — № 1. — С. 26–31.
5. Мовчан Р.В. Український модернізм 1920-х: портрет в історичному інтер'єрі : монографія / Р.В. Мовчан. — Київ : Стило, 2008. — 544 с.
6. Музичка А. Журнальна українська лірика 1926 р. / А. Музичка // Червоний шлях. — 1927. — № 2. — С. 156–184.
7. Павличко С. Дискурс модернізму в українській літературі : монографія / Соломія Павличко. — 2-ге вид., перероб. і допов. — Київ : Либідь, 1999. — 448 с.
8. Степико М.Т. Буття етносу: витоки, сучасність, перспективи (філософ.-методолог. аналіз) / М.Т. Степико ; НАН України, Ін-т філос. ім. Г.С. Сковороди. — Київ : Знання, 1998. — 248 с.
9. Тенета Б. Євгену Плужникові / Б. Тенета // Червоний шлях. — 1927. — № 4. — С. 62.
10. Тенета Б. Знов мені приснилися ... / Б. Тенета // Життя й революція. — 1926. — № 6. — С. 7.
11. Тенета Б. Кримське / Б. Тенета // Глобус. — 1926. — № 20. — С. 401.
12. Тенета Б. Немає слів ... / Б. Тенета // Життя й революція. — 1926. — № 4. — С. 5.
13. Тенета Б. Ти сидиш в задимленій кімнаті / Б. Тенета // Життя й революція. — 1926. — № 9. — С. 6–7.
14. Тенета Б. Уривок / Б. Тенета // Життя й революція. — 1928. — № 6. — С. 72.
15. Тенета Б. Цю весну / Б. Тенета // Життя й революція. — 1928. — № 4. — С. 13.
16. Фоменко В.Г. Місто і література: українська візія : монографія / В.Г. Фоменко. — Луганськ : Знання, 2007. — 312 с.
17. Цимбал Я. Привиди урбанізму / Я. Цимбал // Критика. — 2007. — № 4. — С. 3.

REFERENCES

1. Aheieva V. Koordynaty urbanistychnoho prostoru / V. Aheieva // Kurier Kryvbasu. — 2006. — № 198. — S. 154–163.
2. Zimmel G. Velyki mista i dukhovne zhyttia / G. Zimmel // Nezaleznyy kulturolohichnyi chasopys «I». — 2003. — № 29. — S. 315–325.
3. Krymskyi S. Arkhetypy ukrainskoi kultury / S. Krymskyi // Visn. NAN Ukrainy. — 1998. — № 7–8. — S. 74–87.
4. Leites O. Nash literaturnyi urbanizm: lit.-krytych. notatky / O. Leites // Kultura i pobut. — 1927. — № 1. — S. 26–31.
5. Movchan R.V. Ukrayinskyi modernizm 1920-kh : portret v istorychnomu interieri : monohrafiya / R.V. Movchan. — Kyiv : Stylos, 2008. — 544 s.
6. Muzychka A. Zhurnalna ukrainska liryka 1926 r. / A. Muzychka // Chervonyi shliakh. — 1927. — № 2. — S. 156–184.

7. Pavlychko S. Dyskurs modernizmu v ukrayinskii literaturi : monohrafiia / Solomiia Pavlychko. — 2-he vyd., pererob. i dopov. — Kyiv : Lybid, 1999. — 448 s.
8. Stepyko M.T. Buttia etnosu : vytoky, suchasnist, perspektyvy : filosof.-metodoloh. analiz / M.T. Stepyko ; NAN Ukrainy, In-t filos. im. H.S. Skovorody. — Kyiv : Znannia, 1998. — 248 s.
9. Teneta B. Yevhenu Pluzhnykovi / B. Teneta // Chervonyi shliakh. — 1927. — № 4. — S. 62.
10. Teneta B. Znov meni prysnylysia ... / B. Teneta // Zhyttia i revoliutsiia. — 1926. — № 6. — S. 7.
11. Teneta B. Krymske / B. Teneta // Hlobus. — 1926. — № 20. — S. 401.
12. Teneta B. Nemaie sliv ... / B. Teneta // Zhyttia i revoliutsiia. — 1926. — № 4. — S. 5.
13. Teneta B. Ty sydysh v zadymlenii kimnati / B. Teneta // Zhyttia i revoliutsiia. — 1926. — № 9. — S. 6–7.
14. Teneta B. Uryvok / B. Teneta // Zhyttia y revoliutsiia. — 1928. — № 6. — S. 72.
15. Teneta B. Tsiu vesnu / B. Teneta // Zhyttia y revoliutsiia. — 1928. — № 4. — S. 13.
16. Fomenko V.H. Misto i literatura: ukrainska viziia : monohrafiia / V.H. Fomenko. — Luhansk : Znannia, 2007. — 312 s.
17. Tsymbal Ya. Pryvydy urbanizmu / Ya. Tsymbal // Krytyka. — 2007. — № 4. — S. 3.

Лина Стороженко

**«ЗА ОКНОМ ШУМИТ ТО СТЕПЬ, ТО ГОРОД...»:
АНТИТЕЗОВОСТЬ МОТИВОВ В ПОЭЗИИ БОРИСА ТЕНЕТЫ**

В статье обозначены антитезисные мотивы «город» — «село / степь» в поэтическом наследии представителя Расстрелянного возрождения Бориса Тенеты. Рассмотрено своеобразие авторского мировоззрения и воспроизведения поэтом урбанизированного социума и сельских символов. Выяснено, что упомянутые мотивы — это не только историческая и культурная реальность, но и объект эстетического восприятия, требующий разных подходов к толкованию его сути, проблем, образов, места человека в нем.

Ключевые слова: город, урбанизированный социум, степь, образ, символ, мотив.

Lina Storozhenko

**“OUTSIDE, THE NOISE OF STEPPE OR CITY... ”:
THE ANTITHESIS OF THE MOTIVES IN THE POETRY OF BORYS TENETA**

The article outlines the reasons of antithesis motives “city” — “village / steppe” in the poetic heritage of Borys Teneta, representative of the Executed Renaissance. We consider the originality of the author’s world and his performance of urbanized society and rural character. It is found that these reasons are not only a historical and cultural reality, but also the aesthetic perception of the object, which requires different approaches to the interpretation of its essence, problems, images, man’s place in it.

Key words: city, urbanized society, steppe, image, symbol, motive.

УДК 823.162.1-3.09

Світлана Сухарєва

**КОНТРЕФОРМАЦІЙНА ЛІТЕРАТУРНА ДІЯЛЬНІСТЬ МИКОЛАЯ ЦІХОВИЧА:
ПРОБЛЕМАТИКА Й ІНТЕРТЕКСТ**

У статті проаналізовано контрреформаційну прозу Миколая Ціховича, визначено основні проблеми полеміки з реформаторами, вказано на зв'язок з іншими творами того часу. Звернено увагу на біографічний і релігійний чинники формування творчості полеміста. Інтертекстуальний аспект представлено крізь призму творчості Теофіла Рутки.

Контрреформаційні твори Ціховича основані на рекомендаціях Петра Скарги, вченні Ігнатія Лойоли і співзвучні з полемікою інших представників католицизму. Письменник надавав перевагу не теологічним поясненням, а риторичній персвазії, почерпнутій з попереднього літературного періоду, оздобленого елементами бароко. Його стиль вирізнявся емоційністю, був

сповнений іронії, антиномій, анафор тощо. На прикладі досліджених ним «тридцяти причин відвернення від аріанства» помічаємо теологічну нерівномірність, повтори, певну частку літературного епігонства. Отже, варто зробити висновок про художню самотність письменника та його теологічну типізацію, яка вписувала твори у загальний контрреформаційний мегатекст.

Ключові слова: реформація, контрреформаційна література, полеміка, інтертекст, епігонство.

Польськокомовна прозова література XVII ст. рясніє не лише жанровими комбінаціями, а тематичними різновидами, які в межах полеміки варто розмежувати на твори, присвячені берестейській проблематиці, реформаційним суперечкам і антигурецькій боротьбі. У цьому тематичному конгломераті особливою революційністю відзначаються реформаційні та контрреформаційні праці з огляду на радикальність позицій протестантських течій і їхніх супротивників.

Вивчення контрреформаційної польськокомовної прози епохи бароко немислиме без розгляду творчого та життєвого шляху одного з основних її представників — Миколая Ціховича (Ціховського). Ім'я видатного контрреформатора маловідоме нашим сучасникам як в науковій, так і в суспільній царині, тому його творчий доробок на сьогодні потребує детального розгляду. **Мета нашої публікації** — представити проблематичний та інтертекстуальний аспекти літературної діяльності Миколая Ціховича на тлі розвитку контрреформаційної прози XVII ст.

Діяльність Миколая Ціховича в загальних рисах охарактеризували Януш Тазбір [9] та Станіслав Беднарський [4] в огляді контрреформаційної літератури, принагідну її характеристику подав Славомир Радонь [7] у класифікації реформаційних і контрреформаційних мотивів; частково ми розглядали досліджуваний аспект в попередніх публікаціях [1; 2; 3], проте необхідно зазначити, що на сьогодні не існує окремого опрацювання творчого доробку Миколая Ціховича ані з польської, ані з української сторони. Така ігноранція важливої літературної сторінки барокової доби викликає подив, адже полемічні твори письменника були дуже поширені в колі його сучасників, часто цитувались і слугували джерелом епігонства [8]. Ім'я Миколая Ціховича згадувалося нарівні з Петром Скаргою, Михайлом Боймою та іншими видатними полемістами XVII ст.

Прізвище письменника достеменно нам невідоме, оскільки він підписував свої твори на різний лад — то як Ціховський, то як Ціховчик, то — зрештою найчастіше — як Ціхович. Відомо, що митець мав так зване плебейське походження і народився в 1598 році та зростав на землях Великопольщі, де в 1615 році вступив до згуртованого єзуїтів. Після завершення формації та навчання викладав філософію, риторіку та богослов'я у різних єзуїтських колегіях — спочатку в Познані,

а пізніше на Кресах. Переїхавши на схід, весною 1645 року він долучився в Києві до теологічного диспуту на захист Берестейської унії, виступаючи проти ректора Києво-Могилянської колегії Інокентія Гізеля. Водночас, працюючи префектом в Острозькій колегії на Волині, єзуїтський місіонер стикнувся із значним розвитком аріанства на цих землях, тож значну частку своєї творчості присвятив боротьбі з цим релігійним напрямом. Сприятливі умови для розвитку антитринітарства на східних землях виникли внаслідок значного економічного потенціалу його представників, зокрема магната Єжи Немирича, засновника аріанської академії на Волині. Окрім цього, східна політика вирізнялася поміркованістю щодо протестантських течій, які на цих землях знайшли для себе благодатний ґрунт. Через Хмельниччину письменник був змушений разом з іншими членами свого згуртованого товариства переїхати до Кракова, проте і там продовжував виступати проти реформаційних впливів у Речі Посполитій. Миколай Ціхович (Ціховський) відійшов у вічність 26 березня 1669 року.

В умовах швидкого поширення антитринітарства по всій території Речі Посполитої, а також активної діяльності «польських» і «чеських братів» протиставитись польськокомовній та латинськокомовній реформаційній літературі XVII ст. було непросто і вимагало високого рівня ерудиції. Однак на ниві контрреформаційної діяльності Миколай Ціхович не був самотнім. Його соратниками по перу можна вважати Яна Генніга, Францішека Рихловського, Фабіяна Бірковського, Шимона Старовольського та ін.

У східний та пізніші періоди творчості М. Ціховича вийшли друком такі його відомі польськокомовні твори, як “Wizerunek nieprawdy ariańskiej” (1650 р.), “Nowe zawstydzenie socinistów” (1653), “Wyklęcie ministrów ariańskich, którzy chcą się wykręcić z tego, co im zadano w Nowym zawstydzeniu, że diabła za Boga prawdziwego mają... zakłęli diabła, którego... Bogiem prawdziwym zowią” (1654), “Pogrom diabła ariańskiego abo Odpis na dwie książki, które arianie o diable napisali” (1659), “Obrona zacnych i pobożnych ludzi... przeciwko paskwilowi od jakiegoś ministra ariańskiego przeciw nim napisanemu; z namową do Stanów Koronnych wniesioną, aby przy konstytucjach przeciw arianom... stali” (1661) та ін. Найбільшого поширення